

РЕШЕНИЕ

№ 41545

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **4823** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. Н. К., с адрес в [населено място] срещу Заповед № РА 30-593/13.11.2023г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.2 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ във вр. с чл.223, ал.1, т.8 от ЗУТ е разпоредено на Л. М. Л., Д. К. Я. и Т. К. Я. да премахнат незаконен строеж: „Гараж“, находящ се в поземлен имот /ПИ/ с идентификатор 68134.802.1453 по КККР на [населено място], с административен адрес [населено място], [улица].

Жалбоподателката твърди, че е собственик на гаража, който бил построен през 1969г..На 08.10.2024г. гаражът бил съборен въз основа на процесната заповед от един от собствениците на ПИ с идентификатор 68134.802.1453. Сочи се, че за правото на собственост върху процесния гараж се води гражданско дело №21714/2022г. по описа на СРС. Твърди се, че гаражът е търпим по смисъла на §16 от ПР на ЗУТ и на §127, ал.1 от ПЗР ЗИД ЗУТ. Обосновават се нарушения на административно-процедурните правила, поради неизясняване търпимостта и собствеността на гаража. Иска се заповедта да бъде обявена за нищожна, като издадена от некомпетентен орган или алтернативно да бъде отменена като неправилна и незаконосъобразна.Претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез процесуален представител, който се позовава на събраните доказателства и прави извод, че гаражът е построен преди 1970г. и е търпим по смисъла на закона.

Ответникът чрез упълномощен представител в съдебно заседание и с писмени бележки

оспорва жалбата като неоснователна. Навеждат се доводи, че гаражът е построен след 31.01.2001г. и че дори да се приеме, че е построен през 1969г. не е отговарял на предвижданията на действащия подробен устройствен план /ПУП/ и на разпоредбите, действали към момента на изграждането му. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, заплатен от жалбоподателката.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбоподателката е наследник на Н. П. К., б.ж.

И. Н. К., се позовава на нотариален акт № 29, том III, рег. № 10613, дело № 0410/2012г./л.23,24, д. №10793/2024г./, с който на основание наследство е призната за собственик на „Апартамент на първи етаж в жилищна сграда“ и „Гараж находящ се в двора на сградата“, „заедно с 1/2 идеална част от правото на строеж върху мястото, върху което са построени сградите“, съставляващо парцел XV-10, кв. 70, м. „И. - II етап“.

На 23.10.2023г. служители в дирекция „Общински строителен контрол“ - НАГ, СО съставили Констативен акт №1 /КА/ на основание чл.225а от ЗУТ във връзка с извършена проверка на строеж: „ Гараж“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 68134.802.1453, с административен адрес: [улица]. Посочено е, че строежът е изпълнен от неизвестно лице без одобрен проект и издадено разрешение за строеж, без протокол за откриване на строителна площадка и без протокол за определяне на строителна линия и ниво. Отбелязано е, че са представени документи за собственост на поземления имот – н.а. №14, д.№817/2011г. и н.а. №23, д.№21/2006г. Записано е, че строежът представлява дървена конструкция, на която стените са изпълнени от дървен материал, а покривът е двускатен и е покрит с керемиди, че строежът не е защитен с ел.енергия и вода, и че строежът е пета категория съгласно чл.137, ал.1, т.5, б.“в“ от ЗУТ. Проверяващите установили, че строежът е изпълнен след 31.03.2001г., съгласно декларация от Л. Л., Д. Я. и Т. Я. и че за него не са приложими разпоредбите на §16, ал.1 от ПР на ЗУТ и §127, ал.1 от ПРЗ на ЗИДЗУТ, както и че са нарушени разпоредбите на чл.137, ал.3, чл.148, ал.1 и чл.182, ал.1 от ЗУТ. Неразделна част от КА са извадка и снимков материал /л.56-58, д. №10793/24г./.

В КА е посочено, че е съставен в отсъствието на изпълнителя на строежа. На 24.10.2023г. с КА са запознати Л. Л., Д. Я. и Т. Я..

Възражения срещу КА не са постъпили.

На 13.11.2023г. е издадена оспорената Заповед № РА-30-593, с която главният архитект на СО на основание чл.225а, ал.1 във вр. с чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ във вр. с чл.223, ал.1, т.8 от ЗУТ е наредил на Л. Л., Д. Я. и Т. Я., да премахнат незаконен строеж: „ Гараж“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 68134.802.1453, с административен адрес: [улица].

На 09.10.2024г. Л. Л., Д. Я. и Т. Я. уведомили главния архитект на СО, че в изпълнение на Заповед № РА-30-593/13.11.2023г., на 08.10.2024г. е премахнат незаконният строеж, предмет на заповедта. Изпълнението на заповедта е констатирано и след извършена проверка от служители при район „И.“, СО /л.82, д. №10793/24г./.

Л. Л., Д. Я. и Т. Я. са подписали декларация /без дата/, с която са заявили, че в ПИ с идентификатор 68134.802.1453 към 31.03.2001г. не са били извършвани дейности свързани с изграждане на строеж или други дейности, които биха изисквали одобрение и разрешение съгласно ЗУТ, както и незаконни такива.

Правото на собственост на адресатите на заповедта върху поземления имот се установява с посочените в оспорената заповед нотариални актове. С. К., В. Я. и Г. К. на 24.02.2006г. са признати за собственици на ид.части от УПИ XXI-1453, кв.70а по плана на [населено място],

м. „И.“, за което е съставен н.а. №23, дело №21/2006г.. На 06.10.2011г. Г. К. продал своята част от процесния имот на Л. Л. и за покупко-продажбата е съставен н.а. №94, д. № 817/2011г.. Наследници на С. С. К. и В. П. Я. са Д. К. Я. и Т. К. Я. /арг.удостоверения за наследници изх. № 0038/10.01.2022г. на район „И.“ на СО /л.66, д.№ 10793/2024г./ и изх. № 2431/30.11.2022г. на район „Т.“ на СО /л.67-68/.

При предходното разглеждане на делото са изслушани показанията на свидетелите Ю. К. К. и В. К. Т., Ю. К. е свидетелствала, че живее през улицата, точно срещу къщата на жалбоподателката, от 1966г. и 1967г. и че гаражът, който е изграден зад къщата от бащата на жалбоподателката винаги е бил там. На показаните ѝ снимки на л.57, д.№10793/2024г., приложение към КА свидетелката е разпознала процесния гараж на „долната снимка“. Свидетелката В. Т. посочила, че от края на 2020г. живее в една от съседните къщи, по диагонал, с директен изглед към задната част на къщата на И. и към гаража, както и че същата година се запознала с И. и разбрала, че гаражът е неин и, че е обект на спорове.

Жалбоподателката е представила следните документи: Документ от 18.X.1956г. за отстъпено право на строеж върху държавно урегулирано място от 516,50 кв.м., съставляващо 1/2 от парцел IV в кв. 70, м. „С.“ в полза на Н. П. К. и съпругата му П. А. К.; Договор за доброволна делба на жилищна сграда построена върху държавно място от 26.V.1960г. между Д. З. В. и Н. П. К. и съпругата му П. А. К.; Споразумение от 19.VI.1967г. между съсобствениците на жилищна сграда на [улица], кв, „И.“, [населено място]; Скица от 7.IV.1967г. с предложение за гараж, графично показано; Доклад от 28.II.1969г. до ИК на Ленински РНС, одобрен от Зам.председател на ИК; Протокол № 6 от 31.III.1969г. на ИЗПЪЛКОМ на Ленински РНС с решение за отстъпено право на строеж на „гаражна клетка“ в парцел ХУ-10, кв. 70, местн. „И. - II етап“ в полза на Н. П. К..

Представена е комбинирана скица за пълна или частична идентичност /л.95, д.№10793/2024г./, графичната част, на която е изготвена по налични данни на кадастралните и регулационни планове на СО, утвърдени със заповеди, издадени в периода от 1933г. до 2015г., както и въз основа на данните в техническите архиви на НАГ на СО.

Както в административното производство, така и в съдебното не са представени доказателства за издадено разрешение за строеж и одобрен инвестиционен проект, за протокол за откриване на строителна площадка и протокол за определяне на строителна линия и ниво.

За изясняване на обстоятелствата по делото съдът допусна и прие неоспореното от страните заключение на съдебно техническата експертиза /СТЕ/, изпълнена от вещото лице Д. В.. Посочено е, че заключението е изготвено въз основа на събраните по делото доказателства, разговор със собственика на поземлен имот с идентификатор 68134.802.1453, г-н Л. Л., оглед на мястото, на което е бил гаражът. На място експертът е установил следи от основи, бетонова настилка в зоната на сградата, както и настилка ивично до сградата, недоизчистени парчета от зидана тухла-четворка. Общият извод от проверките и проучването е, че обектът е бил трайно прикрепен към земята, ограден със стени - едноетажна сграда „гараж“, с двукрила врата на югозапад и двускатен покрив, покрит с керемиди. Външно стените са били дъсчени, вътрешно 12 см. тухлени.

На база свидетелските показания и времето на изготвяне на представените от жалбоподателката документи касаещи отстъпено право на строеж вещото лице прави заключение, че построяването на гаража е било скоро след разрешаването му с Протокол № 6, т. е. около 1970г. и е извършено от Н. П. К..

Вещото лице е посочило, че съгласно комбинираната скица за пълна или частична идентичност, в която гаражът е нанесен от стар кадастър, обектът е с размери графично приблизително 7,50 м. дълбочина и 3 м. ширина и текст „МС“ /масивна сграда/.

В заключението също е посочено, че в периода на разрешаване и построяване на процесния гараж парцел XV-10, кв. 70 в м. „И. - II етап“ не е бил разделен, а двамата съсобственика са си разпределили ползването, като мястото на гаража е определено в източната половина на парцела зад основното застрояване и на разстояние от страничната регулация, както е показано на Скица от 7. IV. 1967г. /л.17, д.№10793/2024г./. В приложена Скица копие от кадастрален план от 30.03.1992г. /лист 71 по дело 10793/24 г./ имот с пл. № 10, к.л. 502 все още не е разделен. На последващо копие от тази скица /л.72/ е нанесено предложението за разделяне на външен имот /към улицата/ и вътрешен с осигурен достъп широк 3м. В тези две скици гаражът не е показан, достъпът е разрешен /л.63, д. №10793/24г./ и разделянето е осъществено с ЧИРП на м. „И. - изток“, кв. 70-а, п-л ХХ-759 и ХХI-1453, одобрено от Гл. архитект на С. през 2001г. /лист 62/. В приложената Геодезическа снимка от януари 2010г. /л. 104, д. №10793/24г./ гаражът е заснет на разстояние 3,07 м. - 3,36 м. от югоизточната граница на вече разделения имот с пл. № 753 и 1453, което отговаря на нормативните изисквания по чл.63г. на Строителните правила и норми. Със заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. кметът на СО е предоставил свои функции по ЗУТ на главния архитект на СО, включително издаване на заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл.225а, ал.1 от ЗУТ. Съдът взе предвид всички събрани по делото доказателства и заключението на СТЕ, като обосновано и правилно, предлагащо отговор на поставените въпроси.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице, доказващо правен интерес от оспорването, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване административен акт. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - главният архитект на Столична община, в съответствие с предоставените му правомощия със заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г., с която на главния архитект на СО са делегирани от кмета на общината правомощия на основание чл.225а, ал.1 от ЗУТ да издава заповеди за премахване на незаконни строежи по смисъла на чл.225, ал.2 от ЗУТ от четвърта до шеста категория или на части от тях на основание чл.225а, ал.1 от ЗУТ, предвид факта, че административният орган е определил строежа като V-та категория съгласно чл.137, ал.1, т.5, б.“в“ от ЗУТ. След като е издадена от компетентен орган заповедта не е нищожна.

Актът е издаден в предписаната от закона форма - съдържа фактически и правни основания за издаването му. При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл.225а, ал. 2 от ЗУТ, които да мотивират неговата отмяна. Редовното изготвяне на констативен акт е абсолютна процесуална предпоставка за издаването на законосъобразна заповед за премахване на незаконно строителство. По делото безспорно се доказва съставянето и подписването на констативния акт от служители на района. Не съставлява нарушение съставянето му при отсъствие на адресатите на заповедта, тъй като липсва законово изискване в тази насока. КА е връчен на адресатите на акта, възражение не е подадено. Жалбоподателката не е уведомена за започналото административно производство, поради липса на данни обосноваващи правния ѝ интерес, но надлежно е упражнила правото си на оспорване на административния акт в съдебния процес като ѝ е предоставена възможност да направи всички свои възражения относно възприетите от административния орган фактически и правни основания за незаконност на строежа.

Видно от приложения по делото Констативен акт в съответствие с изискването на чл.225а, ал. 2 от

ЗУТ е извършена проверка от компетентни длъжностни лица по чл.223, ал.2 от ЗУТ – служители в дирекция „ОСК“, НАГ, СО, в резултат на която е издаден актът. С констативния акт е установено съществуването на строежа, но не са посочени неговото местоположение и параметри. Констативният акт изрично е посочен в обжалваната заповед, с което констатациите по него са приобщени като фактически мотиви на заповедта.

Както в КА, така и в заповедта е прието, че няма данни за собствеността на строежа. Адресатите на заповедта не са посочени като извършители на строежа, а като съсобственици на терена върху който е изпълнен строежа. В производството по премахване на незаконен строеж по чл.225а, ал.1 от ЗУТ задължението за премахване може да бъде възложено на собственика на терена, на носителя на ограничено вещно право или на извършителя на строежа по аргумент от § 3 от ДР на Наредба №13 от 23.07.2001г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол. В случая адресати на оспорената заповед са съсобствениците на терена - ПИ с идентификатор 68134.802.1453, в който е изграден гаражът. За да е адресат на заповедта не е необходимо жалбоподателят да е възложител и/или извършител на строежа.

Правилно, издавайки оспорената заповед органът се е позовал на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ след като е приел, че строежът е незаконен, поради това, че е изпълнен без строителни книжа. В хода на съдебното производство направените от органа констатации, определящи строежа като незаконен, не бяха оборени. „Строителни книжа“ са всички необходими одобрени инвестиционни проекти за извършване или за узаконяване на строежа, разрешението за строеж или актът за узаконяване, както и протоколите за определяне на строителна линия и ниво / § 5, т. 36. на ДР на ЗУТ/. Съгласно чл.137, ал.3 от ЗУТ строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на този закон.

За да е законно изграден строеж, за гаража следва да има издадено разрешение за строеж /арг. чл.148 от ЗУТ/. Това изискване следва и от разпоредбите на ЗТСУ /отм./, действали до приемането на ЗУТ през 2001г. - чл.37, ал.1, чл.55 и чл.159, ал.1, т.3. Според разпоредбата на чл.66д от действащия към 1970г. Закон за планово изграждане на населените места, отм., в страната могат да се извършват строежи на държавата, обществените организации и частни лица само ако те са разрешени съгласно правилника за приложение на този закон и другите действащи разпоредби. А според чл.66е от ЗПИНМ, отм., строежи, извършвани без строително разрешение или при неспазване на строителните книжа или действащите разпоредби, се спират; строежи, извършени без строително разрешение или при неспазване на строителните книжа, се събарят, ако са недопустими по действащите разпоредби; строежи, извършени с недоброкачествени или неподходящи материали или противно на техническите правила и изисквания, се събарят, ако представляват опасност за експлоатация и не могат да се заздравят. Според §260 от Правилника за приложение на Закона за планово изграждане на населените места /ППЗПИНМ, отм./, строителните работи се извършват според утвърдените проекти и сметни документации и всички други строителни книжа, строителното разрешение и протокола за линиите и нивото; строителните книжа, строителното разрешение и протоколът за линиите и нивото, както и заповедната

книга трябва да се намират постоянно на местостроенето. До приключване на съдебното следствие не бяха представени доказателства, че за процесният строеж има одобрени строителни книжа, а и жалбоподателят не твърди обратното. Предвид изложеното процесният строеж е незаконен и като такъв подлежи на премахване, освен ако не е търпим.

В оспорената заповед не е посочен периодът, през който е бил изграден гаражът. Административният орган се е позовал на констатациите в КА, според които гаражът е изграден след 31.03.2021г. съгласно декларация на Л. Л., Д. Я. и Т. Я.. Съдът счита тази констатация за недоказана и неправилна. След прочит на цитираната в КА декларация се установява, че Л. Л., Д. Я. и Т. Я. са подписали декларация /без дата/, с която са заявили, че в ПИ с идентификатор 68134.802.1453 към 31.03.2001г. не са били извършвани дейности свързани с изграждане на строеж или други дейности, които биха изисквали одобрение и разрешение съгласно ЗУТ, както и незаконни такива. Според Български тълковен речник предлогът „към“ има няколко значения, като подходящо за настоящия случай е това, според което този предлог се използва „за означаване на приближеност, близост по място, време; около“. Следователно използвайки предлогът „към“ деклараторите са имали предвид само датата 31.03.2001г., а не времето преди или след нея. Освен това в декларацията не са индивидуализирани обектите, за които са деклариран данни. Записано е: „строеж или други видове дейности“, а не процесният гараж. Всъщност гаражът изобщо не е споменат. Предвид изложеното съдът приема, че декларацията, на която се е позовал административният орган не е меродавно доказателство за времето, през което е изграден гаражът. Доказателствената тежест на декларацията не се подкрепя и от други факти, имащи значение за декларираните обстоятелства: деклараторите Д. и Т. са придобили правото на собственост върху поземления имот, върху който е построен гаражът през 2006г., а деклараторът Л. Л. през 2011г., респ. към посочената от тях дата /31.03.2001г./ не са били собственици на поземления имот, а няма данни, че декларираните обстоятелства са възприети от тях лично. Декларацията е представена с подаденото в СО заявление на 23.10.2023г.. Към този момент вече е било образувано в СРС гр.д. № 20221110121714 /2022г., за което след справка в информационната система на СРС /общодостъпна/ се установява, че е образувано по искова молба на адресатите на оспорената в настоящото производство заповед срещу И. К. с предявени иски по чл.108 от ЗС и чл.109 от ЗС, респ. на деклараторите им е било известно, че К. владее гаража.

От друга страна с решение по Протокол № 6 от 1969г. на ИЗПЪЛКОМ на Ленински РНС е отстъпено право на строеж на „гаражна клетка“ в парцел ХУ-10, кв. 70, местн. „И. - II етап“ в полза на Н. П. К.. Според показанията на свидетелката К. гаражът е съществувал във времето след 1966-1967г., когато се е преместила да живее близо до жалбоподателката. Налице е доклад от 28.11.1969г. /л. 18, д. №10793/24г./ с който е определена площта на гаража, 25 кв.м. и е отбелязано, че

„Отдел „Архитектура и благоустройство“ на Ленински РНС счита, че строежа на такава гаражна клетка е допустим от гледището на изискванията.“ В комбинирана скица за пълна или частична идентичност /л.95, д. №10793/24г./ гаражът е нанесен от стар кадастър с размери графично приблизително 7,50 м. дълбочина и 3 м. ширина и текст „МС“ /масивна сграда/. Предвид посочените доказателства съдът приема, че процесният гараж е построен след разрешаването му с Протокол № 6, около 1970г. от наследодателя Н. П. К..

Съгласно §16, ал.1 от ПР на ЗУТ строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. Те могат да бъдат предмет на прехвърлителна сделка след представяне на удостоверение от органите, които са овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти, че строежите са търпими.

Към момента на извършване на строежа на гаража /около 1970г./ са били в действие правила и норми на Закона за планово изграждане на населените места /ЗПИНМ/, отменен считано от 01.06.1973г., Правилникът за неговото прилагане, отм. /ППЗПИНМ/ и Строителни правила и норми за изграждане на населените места, издадени от председателя на Комитета по строителство и архитектура, обн. Изв., бр. 75/18.09.1959г., отм. ДВ, бр. 69 от 02.09.1977г., утвърдени на основание чл. 52, ал. 2 от ЗПИНМ /отм./ /СПНИНМ/.

Съгласно чл.63г, ал.1 от СПНИНМ /отм./ в дворната част на парцели за малоетажно застрояване могат да се изградят гаражи за една лека кола или за повече коли/разделени на клетки/ въз основа на квартално - застроителна разработка. Разпоредбата на чл.63г, ал.2 от СПНИНМ предвижда следното: гаражите в парцела трябва да отстоят най-малко на 3 м от регулационните линии към съседите. От северната регулационна линия на съседния парцел или полупосоците ѝ те могат да отстоят на не по-малко от 1, 5 м. Те могат да се разполагат на страничната регулационна линия или на регулационната линия в дъното на парцела, ако покриват калканен зид на заварена сграда, съответно заварена плътна ограда с височина не по-малка от височината на гаража или ако по кварталнозастроителната разработка се предвижда застрояването на гараж или второстепенна постройка и в съседния парцел, така че калканните зидове да се покрият напълно. Когато гаражът се разполага на регулационната линия, трябва да се направи съответен пожаропредпазен зид.

В приетия от съда период за построяване на процесния гараж парцел XV-10, кв.70 в м. „И. - II етап“ не е бил разделен. Дватама съсобственици са си разпределили ползването /л.15/ и мястото на гаража е определено в източната половина на парцела зад основното застрояване и на разстояние от страничната регулация, както е показано на Скица от 07. IV. 1967г. /лист 17, д. №10793/24г./. Върху скицата е

записано, че „Скицата ще служи за строеж“, респ. че това е документ с градоустройствена тежест - виза или кварталнозастроителна разработка. Според заключението на СТЕ в приложената геодезическа снимка от м.януари 2010г. /лист 104, д. №10793/24г./ гаражът е заснет на разстояние 3,07 м. - 3,36 м. от югоизточната граница на вече разделения имот с пл. № 753 и 1453. Това разположение на гаража отговаря на нормативните изисквания по чл.63г, ал.2 от СПНИИМ да отстои най-малко на 3 м от регулационните линии към съседите. Предвид събраните по делото доказателства – скици, и документи във връзка с изграждането на гаража сочат, че процесният обект е отговарял и на градоустройствените изисквания и нормативи, действали по време на изграждането му. В този смисъл е и докладът на началникът на отдел „Държавни имоти“ на Ленински РНС /л.18, д. № 10793/2024г..

Предвид изложеното неправилна е констатацията на ответника, че обектът не попада в хипотезите на § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ. Процесният строеж е незаконен – изграден е без одобрени строителни книжа, но отговаря на условията за търпимост, поради което не подлежи на премахване.С процесната заповед неправилно е разпоредено премахването му, поради което административният акт е законосъобразен, а жалбата е основателна.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски в общ размер на 4040,00 лв., от които сумата 3000,00 лв. за заплатени хонорари за адвокатска защита по адм.д. №10793/2024г. и адм.д. № 4823/2025г. и двете по описа на АССГ и адм.д. № 1853/2025г. по описа на ВАС /1000,00 лв. x 3/, сума в размер на 80,00 лв. за внесени държавни такси за образуване на дела в АССГ и ВАС /10,00лв. + 70,00 лв./ и сума в размер на 960,00 лв., разноски за хонорар на вещото лице. Искането на ответника за присъждане на разноски е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РА 30-593/13.11.2023г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. Н. К., с адрес в [населено място] сумата 4040,00 лв., разноски по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред Върховен административен съд, считано от съобщаването му.

СЪДИЯ:

